І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 87. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 8-го ТРАВНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, MAY 8, 1974 No. 87. VOL. LXXXI.

Спільна оборона переслідуваних в СССР жидів і українців матиме більший успіх — твердить Анатолій Радиґін

Під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): головний предсідник УНС Йосип Лисогір, ред. Володимир Левенець, Андрій Соколик і капітан Анатолій Радиґін.

Джерзі Сіті. — Спільні виступи жидів і українців у вільному світі в обороні їхніх гноблених і переслідуваних земляків в Совєтському Союзі матиме у кожному відношенні більший успіх, також коли мова про моральну підтримку тих, що в жахливих умовах народовбивчого комуністичного режиму борються за свої людські права — сказав Анатолій Радиґін, відомий ізраїльський діяч і публіцист, колишній капітан совєтської морської флоти, який опісля перебував довгі роки в совєтських концентраційних таборах і в'язницях та зустрічав і подружив з багатьма запротореними там українцями, зокрема з Валентином Морозом. Анатолій Радиґін тепер перебуває на відвідинах в ЗСА та з рамени Організації Визвольного фронту відбуває зустрічі і виступи в поодиноких українських громадах, інформуючи їх про свої переживання в совєтській тюрмі народів і про свої зустрічі та дружбу з українцями. Минулої неділі він виступив в Торонті і тепер проготовляється до участи у великій українській маніфестації, що має відбутися в обороні його друга Валентина Мороза в Оттаві. В цій маніфестацій Анатолій Радиґін виступить у привезеному ним совєтському арештантському одягу та з транспарентом власне спільної жидівсько - української акції у вільному світі в обороні їх переслідуваних і гноблених в СССР земляків. Дещо про свої переживання та свої пляни говорив Анатолій Радиґін під час відвідин УНСоюзу і „Свободи" минулого понеділка, 6-го червня. Ці установи відвідав Анатолій Радиґін в товаристві члена Головної Управи ООЧСУ Андрія Соколика.

Українці взяли активну участь у Параді Льояльности в Ню Йорку

Ню Йорк (С.Б.) — В суботу, 4-го травня, відбулася тут славна колись і останніми часами занедбана Парада льояльности. Центральною вулицею міста, 5-ою авеню, перемаршували представники американських військових частин, ветерани американських війн, національні групи.

Українська група на Параді Льояльности має вже свою опінію серед мешканців міста Ню Йорку. І цього року вона цієї опінії не завела. Вели її адвокат Роман Гуглевич, капітан Михайло Лучоф і капітан Полчі, а перед ними група дівчат в національних строях з Нюарку-Ірвінґтону, яка привертала до себе увагу й викликувала найбільше оплесків. В групі були: Оля Кормило, Богданна Хімера, Марійка Юран, Джозі Минч, Гилді Минч, Петруся Гозаниць, Сяня Генсьор, Христина Рудзінська, Орися Кучерява, Юля Кучерява, Маріяна Шаркевич, Люся Тицька і Ганусся Куриявка. Їхня дисципліна і прекрасна форма не могли не викликати признання для їхніх виховників. Вони всі члени СУМА. Зворушливою картиною були постаті відомих громадських діячок і діячів, які маршували в колоні. Серед них ветеран визвольних змагань українського народу, фронтовий старшина сотник д-р І. Козак.

Шкільні діти, пластуни і пластунки ряд за рядом ішли під нашими українськими прапорами. Українські прапори, перемішані з американськими, гордо повівали від буйного вітру, як символ спільної боротьби за долю і волю людства.

Не бракувало теж священиків. Очолював їх ігумен д-р В. Ґавліч, ЧСВВ.

Впорядчиками були: СтефаБукшована і Ярослав Косановський.

АНГЛІЯ ПІДПИСАЛА ДОГОВІР ПРО СПІВПРАЦЮ З СССР

Лондон. — Переговори в справі британсько-совєтського співробітництва закінчилися тут підписанням 6-го травня 10-річного пакту, яким регулюється економічна, наукова, технічна й індустріяльна співпраця цих двох країн.

Небавом появиться нова книжка Іванни Савицької

Ню Йорк. — У Видавництві „Червоної Калини„ появиться ще в цьому місяці нова книжка Іванни Савицької: „З пташиного лету". Авторка відома в дитячій літературі, видала дотепер 5 книжок для дітей, — а цей теперішній її твір — вперше для дорослого читача. Мініятюрні нариси, спостереження з життя, переживання, враження з подорожей, репортажі — разом на 144 стор. Вступне слово написав Іван Кедрин, обкладинка й заставки мистця Богдана Божемського, мовна редакція Вячеслава Давиденка. У вступі м.і. пояснюється, що „Червона Калина" присвячує свої видання головно військово-історичній літературі, проте не цурається і сучасности, яка стосується сірої людини. Ціна 5 дол. Замовляти в книгарні „Свободи".

Іванна Савицька

Сенат відкинув пропозицію додаткової військової допомоги для Південного В'єтнаму

Вашинґтон. — У понеділок, 6-го травня, Сенат голосами 43 проти 38 відкинув пропозицію Білого Дому призначити додаткових 266 мільйонів долярів на військову допомогу для Південного В'єтнаму. Деякі коментатори вважають цю відмову Сенату важким ударом для закордонної політики президента Ніксона, який старався всілякими способами переконати сенаторів, що така підвишка у мілітарній допомозі конечно потрібна. Під час голосування в Сенаті був навіть присутній віце-президент Джералд Форд, який на випадок рівного поділу голосів міг би, як Президент Сенату, подати свій вирішальний голос. Опозицію проти додаткової допомоги Південному В'єтнамові провадив демократичний сенатор Едвард Кеннеді з Масачусетс, а його підтримали переважно демократичні сенатори. З огляду на це рішення Сенату, видатки Департаменту оборони на військову допомогу для Сайґону будуть надалі обмежені до суми 1.126 більйона долярів, проголосованої Конґресом на поточний бюджетовий рік, який кінчається в кінці цього червня. Палата Репрезентантів ще в половині квітня відкинула цю пропозицію Білого Дому щодо збільшення військової допомоги для Південного В'єтнаму. Речники Пентаґону твердили й твердять, що така підвишка в допомозі конечна, бо до кінця поточного бюджетового року ще два місяці, а призначена раніше Конґресом сума вже майже вичерпана. Білий Дім і Департамент оборони заявляють, що відмова додаткової військової допомоги може мати „серйозні наслідки" на майбутність Південного В'єтнаму. Коментатори вказують, що від часу відтягнення американських збройних сил з Південного В'єтнаму американські законодавці виказують все менше зацікавлення долею сайґонського уряду.

Президент Ніксон старатиметься „дійти до порозуміння" з прокуратором Яворським

Вашинґтон. — Адвокати президента Ніксона повідомили, що він старатиметься „дійти до порозуміння" із спеціяльним прокуратором Леоном Яворським відносно передачі 64-ох магнетофонних записів розмов Президента із його дорадниками. Ця заява адвокатів вказує на зміну становища Білого Дому, бо минулого тижня ці самі адвокати внесли до федерального суду клопотання, метою якого було уневажнення формального виклику Яворського, який саме вимагав передачі цих магнетофонних записів. Адвокат Джеймс Сент Клер тоді заявив, що Білий Дім в потребі передасть цю справу „навіть до Найвищого Суду ЗСА". Але в понеділок, 6-го травня, адвокати Президента відбули нараду з адвокатами прокуратора Яворського й повідомили суддю Джона Сіріку, який розглядає клопотання Білого Дому, що старатимуться „дійти до порозуміння" в цій справі. Вони також просили та одержали 5-денне відложення реченця на передання відповіді на формальний виклик Яворського. Суддя Сіріка визначив новий реченець на п'ятницю, 10-го травня. Таким чином існує можливість, що Білому Домові пощастить оминути серйозну конфронтацію з Вотерґейтською прокуратурою. Думають, що зміна в становищі Білого Дому наступила в наслідок переважно неґативної реакції американської публіки на передання Президентом Юридичній комісії Палати Репрезентантів тільки „відповідних частин" 42-ох магнетофонних записів, замість повних записів.

У зв'язку з вимогами Юридичної комісії, деякі із її членів натякнули, що Комісія може видати президентові Ніксонові другий формальний виклик, цим разом вимагаючи передачі 141-го додаткового документу та магнетофонного запису.

Юрій Вірт, стипендист УНСоюзу, вдруге відзначений нагородою Гирста

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Юрій Вірт, 22-річний студент журналістики в Ню Йоркському університеті та стипендист УНСоюзу, який почав свою журналістичну кар'єру в „Свободі" як редакційний асистент, був вдруге відзначений престижевою нагородою фундації Вілліяма Рандолфа Гирста. Цьогорічну нагороду признано Ю. Віртові за репортаж про 12-літну дівчинку корейського походження, яка минулого року втекла з дому в Ню Джерзі до Флориди, бо її однолітки в школі насміхалися з її походження. Репортаж був опублікований в газеті „Нюарк Стар Леджер", найбільшому щоденнику стейту Ню Джерзі, в якому Ю. Вірт працює під цю пору, як репортер, продовжуючи рівночасно свої студії.

Юрій Вірт

Минулого року Фундація Гирста нагородила Ю. Вірта за серію репортажів про схоплення Джовн Креймер, 21-літної студентки з Вест Орандж, Н. Дж. Репортажі були поміщені в „Нюарк Івнінґ Нюс", щоденнику, який перестав виходити минулого літа. Крім індивідуальної нагороди для Ю. Вірта, Фундація Гирста передає таку ж нагороду для департаменту журналістики університету, в якому він студіює.

Ю. Вірт почав працювати в редакції „Свободи" ще в 1969 р., коли його перші репортажі з українського життя почали появлятися на сторінках англомовного „Українського Тижневика". До того часу, ще як учень середньої школи в Джерзі Сіті, Ю. Вірт працював в адміністрації „Свободи". Нагороджений в 1970 р. журналістичною стипендією УНСоюзу, Ю. Вірт кінчає свої студії цього року. Вже літом 1972 р., Ю. Вірт працював як репортер в „Нюарк Нюс", а опісля в „Пассайк Гералд-Нюс" і під цю пору в „Нюарк Стар Леджер". Він є членом американських професійних журналістичних організацій та членом СУЖА.

ВІЛЛІ БРАНДТ ЗРЕЗИҐНУВАВ; ВАЛЬТЕР ШЕЛ ВИКОНУЄ ФУНКЦІЇ НІМЕЦЬКОГО КАНЦЛЕРА

Бонн. — Справа шпигунської комуністичної афери в найближчому оточенні канцлера Віллі Брандта знайшла 6 травня ненадійно своє завершення у резиґнації Віллі Брандта, який у своєму резиґнаційному листі до президента Густава Гайнемана взяв на себе всю „політичну відповідальність' за шпигунський скандал. Згідно з пропозицією Брандта, функції канцлера тимчасово виконуватиме дотеперішній міністер закордонних справ Вальтер Шел. Президент Федеральної Німецької Республіки Гайнеман прийняв резиґнацію В. Брандта і Вальтер Шел почав урядування, як новий тимчасовий західньонімецький канцлер, з днем 7 травня. Позиція західньонімецького канцлера відповідно до конституції мусить бути обсаджена до 16 травня. Канцлера вибирає звичайною більшістю голосів парлямент. Найправдоподібнішим кандидатом на німецького канцлера є теперішній міністер фінансів 56-річний Гельмут Шмидт.

Резиґнація Віллі Брандта прийшла у висліді розкриття шпигунської сітки в користь східньонімецького комуністичного режиму під проводом Гюнтера Гійоме, дорадника канцлера для партійних справ. Гійоме признався до шпигунства в користь Східньої Німеччини, інформуючи, що з цією метою була зааранжована його „втеча" на Захід перед 18 роками. В Західній Німеччині він включився в працю Німецької соціял - демократичної партії, а під кінець 1969 року був призначений на відповідальний пост при уряді Віллі Брандта. У своєму листі до президента Німеччини Гайнемана Бранд пише: „Я беру на себе політичну відповідальність за недбалість у зв'язку з шпигунською аферою Гійоме і заявляю про мою резиґнацію з уряду федерального канцлера. Одночасно, я пропоную, щоб ця резиґнація входила в життя відразу і щоб мій заступник, федеральний міністер Шел, виконував функції федерального канцлера до часу, поки буде обраний наступник". Як можна було надіятися, резиґнація Віллі Брандта викликала поруšення не тільки в Німеччині, але у різних країнах світу, зокрема в ЗСА, де такого розвитку подій ніхто не передбачував.

А. Ґромико приймає активну участь у переговорах про замирення на Близькому Сході

Єрусалим/Нікозія. — В той час, коли державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер посередничав у переговорах між Єгиптом та Ізраїлем без ніякої совєтської допомоги, то у переговорах між Сирією та Ізраїлем активним чинником є також Совєтський Союз. Враховуючи трудноші на відтинку сирійсько-ізраїльських переговорів і виразне бажання з боку Москви зберегти на Близькому Сході у переговорах свою власну „видимість", Генрі Кіссінджер забезпечився совєтською „допомогою". З цією метою, перед своїм виїздом на Близький Схід він навіть конферував з совєтським міністром закордонних справ А. Ґромиком, хоч, як інформують американські політичні кола, Кіссінджер не просив Ґромика приймати участь безпосередньо у самих переговорах. Не зважаючи на це, зараз на другий день після того, як Кіссінджер закінчив першу фазу своїх розмов в Сирії, до Дамаску прибув А. Ґромико для розмов з президентом Сирії Гафезом аль-Асадом. Крім того, Ґромико зажадав поновної зустрічі з Кіссінджером таки в Дамаску, на що не погодився Кіссінджер з престижевих мотивів, пропонуючи на таку зустріч Женеву або Нікозію, столицю Кипру. Згідно з домовленням між Ґромиком і Кіссінджером, така поновна зустріч обох міністрів мала відбутися в Нікозії 7 травня. Ізраїльські державні чинники з великою резервою оцінюють цю зустріч, мовляв, Ґромико доложить всіх зусиль, щоб перемир'я на Близькому Сході досягнути коштом Ізраїля і що його приїзд до Дамаску мав на меті посилити „тверду поставу" Сирії у переговорах.

У міжчасі, після переговорів в Дамаску, Генрі Кіссінджер зустрівся з королем Йорданії Гусейном для обговорення справи палестинських арабів, а один з його представників виїхав до Савдійської Арабії, щоб там безпосередньо поінформувати короля Файсаля про хід переговорів. По закінченні розмов з королем Гусейном Г. Кіссінджер повернувся до Єрусалиму, де поновно конферував з ізраїльським урядом щодо визначення позиції Ізраїля в обличчі найновіших вимог Сирії. Як інформують американські чинники, ізраїльський уряд готує зі свого боку новий проєкт, згідно з яким Ізраїль готовий звільнити всю територію, захоплену у війні в жовтні 1973 року, а також значну частину території, окупованої у війні 1967 року, в тому також адміністраційний центр Ґолянських висот Ель Кунейтру, на чому сирійцям з престижевих оглядів незвичайно залежить. Серед населення Ізраїля хід переговорів з Сирією і натиск з боку ЗСА і також з боку СССР викликає занепокоєння. Поворот Кіссінджера до Єрусалиму збігся з ізраїльськими демонстраціями проти уряду. Демонстранти домагаються від уряду „твердої постави" і противляться звороту Сирії будь-якої частини території, захопленої у війні 1967 року.

Плянують пряме повітряне получення між Торонтом і Києвом

Монтреаль. — Тут почалися переговори з ініціятиви совєтського Аерофлоту в справі дозволу для Аерофлоту на відкриття додаткової летунської лінії між Торонтом та Києвом. Як інформує газета „Глоб енд мейл" Валентин Грабов, представник Аерофлоту, заявив, що відкриття прямого получення між Торонтом і Києвом збільшило б число пасажирів, враховуючи той факт, що багато канадських українців бажали б їхати з Канади прямо в Україну на відвідини, а не як це є досі, тільки через Москву. В 1973 році Аерофлот мав понад 4,000 пасажирів на своїй лінії між Монтреалем та Москвою.

ЖИДИ ЗОРГАНІЗУВАЛИ „ГАЛИЦЬКЕ Т-ВО"

Торонто. — Тут відбулися 21 квітня збори т. зв. Галицького товариства, членами якого є жиди родом зі Львова. Збори для вибору екзекутиви цього Товариства відбулися в Бери Емет Байс Єшуга синагоґі.

Чергове засідання Політичної Ради УККА відбудеться цієї суботи

Ню Йорк. — З канцелярії Українського Конґресового Комітету Америки інформують, що цієї суботи, 11-го травня, тут у приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Іст 79-ій вулиці відбудеться о год. 1:30 по полудні чергове засідання Політичної Ради УККА. На порядку нарад, крім формальностей, є доповіді: проф. д-ра К. Савчука про „Міжнародне відпруження і українську політику" і проф. дра М. Чировського про „Господарську ситуацію в СССР в половині теперішньої п'ятирічки", мґр Ярослав Рак дасть інформацію обраної Політичною Радою УККА 15-го лютого ц.р. Шкільної Комісії, екзекутивний директор УККА мґр Іван Базарко інформуватиме про заплянувану на 22-го червня ц.р. велику Національну Маніфестацію у Вашинґтоні. Буде ще інформація про купно дому УККА в Ню Йорку і тоді внески і запити та схвалення. До участи в цих нарадах запрошені також члени Екзекутиви та Ради Директорів і провідні діячі з нашого політичного і педагогічного світу. Засідання Політичної Ради попередить нарада очолюваної проф. Іваном Вовчуком Президії цієї Ради з участю голів поодиноких комісій.

День раніше, в п'ятницю 10-го травня, в приміщеннях канцелярії УККА при 302 Вест 13-та вулиця радитиме о год. 7-ій вечора Екзекутива УККА.

Уряд Української ССР „турбується" долею недорозвинених і залежних країн, забувши про власний народ

Ню Йорк. — У зв'язку із спеціяльною сесією Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, що закінчила свою роботу в четвер 2 травня, тут перебував якийсь час міністер закордонних справ Української ССР Г. Шевель, якого привіз зі собою у своєму літаку з Москви совєтський міністр закордонних справ СССР А. Ґромико. Очевидно, Г. Шевелеві личило, подібно як всім іншим нормально діючим міністрам закордонних справ, виступити з промовою на сесії та зайняти від імені формально ним репрезентованого уряду УССР становище до всіх цих проблем, якими сесія ОН займалася. Виступ Г. Шевеля відбувся 19 квітня. Незалежно від того, 23 квітня, як поінформували „Українські Вісті" з 2 травня, Г. Шевель виконав ще й іншу „зовнішньополітичну діяльність" від імені уряду УССР, а саме „дав обід на честь керівників Ліґи Американських Українців і Лемко Союзу", на якому, крім американсько-українських гостей, ще були інші члени т. зв. місії УССР при ОН: В. Мартиненко, Ю. Мацейко, А. Головко, Б. Логвин, та П. Баргій. Між американсько-українськими гістьми був також і „українсько-американський поет Ю. Косач", — інформує ця ж газета.

У своїй промові на форумі ОН Г. Шевель висловився у підтримку пропозиції СССР щодо розброєння і економічної допомоги недорозвиненим країнам та звернув навіть увагу на те, що серед недорозвинених країн зростає „неспокій і стурбованість... з приводу незадовільного і нерівноправного стану економічних, торговельних, науково-технічних і інших зв'язків між державами, тобто усього того, що визначає основу політичних відносин між ними". Ствердивши це, Г. Шевель поспішив, очевидно, додати, що „делеґації Української РСР зрозумілі ці неспокої і стурбованість". Не призабув він подати, що УССР активно „допомагає" недорозвиненим країнам в господарській розбудові, „включаючи такі країни, як Алжир, Афґаністан, Ґвінея, Індія, Ірак, Єгипет, Сирія, Шрі Ланка, Судан і ряд інших".

У своїй промові на обіді в честь Ліґи Американських Українців Г. Шевель закликав боротися за мир і „давати відсіч імперіялістичній реакції". Він вітав Ліґу (відому „прогресивну" американсько-українську організацію) з 50 літтям, кажучи, що вона пройшла „тернистий шлях проґресивної організації", але „любов до свого народу, до своєї колишньої батьківщини, до радянської України, невтомна діяльність її активістів виявилася сильнішою за всі перепони. І тепер, коли пробиваються в життя паростки співробітництва американського і радянського (не українського!) народів на принципах мирного співробітництва і невтручання у внутрішні справи, наша надія в тому, що ЛАУ і інші проґресивні організації США будуть ще більше розвиватися".

Знову ж делеґати Ліґи, дякуючи міністрові Української ССР, висловлювали переконання і надію, що „співробітництво між США і СРСР буде розвиватися і міцніти, гарантуючи всьому людству мир і безпеку". Ні Шевель, ні ці делеґати навіть не заікнулися про те, що у славословленні совєтського режиму цілком забули про свою батьківщину Україну і замість турбуватися її долею та її колоніяльним положенням в СССР, „турбувалися" долею т. зв. недорозвинених народів, яких і політичний статус і ситуація внутрішня є на ціле небо краща від того, що є в Україні на сучасному етапі.

Перон цього року відвідає Совєтський Союз

Москва. — Арґентинський президент Хуан Перон ще цього року, правдоподібно у вересні або жовтні, відвідає Совєтський Союз. Це повідомлення видав арґентинський міністер економіки Хозе Хельбард, який тепер перебуває в Москві на чолі торговельної місії Арґентини. Дипломатичні джерела поінформували, що запрошення для Перона відвідати Совєтський Союз передав ще тиждень тому совєтський амбасадор у Буенос Айресі, а арґентинська місія, яка складається із 135-ох членів, прибула до Москви, щоб офіційно прийняти це запрошення та розпочати переговори в справі поліпшення торговельних зв'язків. Коментатори вказують, що візита Перона буде мати для Москви велике значення, бо скріпить зв'язки з однією з чільних держав Південної Америки, а в той самий час Москва старатиметься послабити в Арґентині впливи ЗСА. Думають, що на рішення запросити Хуана Перона до Совєтського Союзу мав вплив також факт, що Перон змінив політику Арґентини відносно Куби. Від 1-го травня минулого року, тобто від повороту до влади перонистів, Арґентина відновила дипломатичні зв'язки з Гаваною та почала торгувати з Кубою. Москва вже довгі роки старається вплинути на країни Південної Америки, щоб закінчили економічну та політичну бльокаду Куби. Досі до Москви були запрошені тільки президенти тих країн Латинської Америки, які визнають комуністичний режим Фіделя Кастра.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Замітне досягнення

Зорганізований в Канаді з ініціятиви Центрального Союзу Українських Студентів (ЦЕСУС) під патронатом Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців Комітету Оборони Валентина Мороза добився поважних успіхів, коли йдеться про справу мобілізації публічної громадської опінії. У висліді зусиль цього Комітету, що його очолив відомий канадський юрист українського роду, професор університету Йорк Володимир Тарнопольський, справа долі Валентина Мороза, а разом з ним й інших в'язнів в совєтських тюрмах та концтаборах, найшлася на сторінках канадської англо-і франкомовної преси. Особливо вимовною була стаття Джуді ЛяМарш з Йорк університету у „Торонто Стар" з 1 квітня, в якій вона закликає канадців підписувати петиції в обороні Валентина Мороза. Джуді ЛяМарш — загальновідома в Канаді коментаторка, колишній міністер в уряді Джона Діфенбейкера.

Поява на сторінках канадської преси „Апелю до совєтського уряду" в обороні Валентина Мороза з підписами 199 канадських інтелектуальних працівників, професорів і викладачів канадських університетів, — є черговим доказом, що можна зробити на відтинку мобілізації публічної опінії для підтримки позитивної справи, коли у цьому напрямку йдуть належно зорганізовані зусилля. Як відзначує інший торонтський щоденник, „Торонто Сан" з 1 травня у своїй редакційній статті „Валентин Мороз", йдеться тут про підтримку справедливої справи борця за волю і гідність людини та її основних прав в СССР, а тепер переслідуваного і ув'язненого режимом, з боку широкого вахляра „інтелектуальних і культурних поглядів". Під апелем свої підписи поклали видатні канадські інтелектуалісти різних переконань і різних поглядів, але всіх їх об'єднало спільне бажання причинитися своєю підтримкою для збереження при житті замучуваного у Владимірській тюрмі Валентина Мороза в ім'я засади, що передумовою тривалого миру і перемоги справедливости у світі може бути тільки повне пошанування основних прав людини, її гідности і її свобід.

Комітет Оборони Прав Валентина Мороза правильно підійшов до незвичайно складного питання тактики на відтинку оборони прав українських політичних в'язнів в СССР, враховуючи загальну політичну атмосферу у світі. Досягнення на цьому відтинку показують, що без уваги на атмосферу і т. зв. декон'юнктуру можна багато дечого зробити в допомогу нашому народові в Україні, а в першій мірі найбільш загрожених в СССР його найвидатніших представників.

Не вірять Москві

Европейці мабуть в більшості вважають американців за досить наївних, легковірних людей. І це до деякої міри відповідає правді. Американці бо куди більше „дають", ніж „беруть". Американська легковірність зокрема виявилася під час Другої світової війни у відношенні до їхнього віроломного совєтського союзника. Очевидно, що така опінія може у відповідній мірі визначувати і совєтську політику та совєтське відношення до Америки і можна оправдано припускати, що бажанням і надією обдурити та підвести „наївних американців" подиктована і теперішня совєтська „політика відпруження". Також і це мало своє потверження і виправдання в цілому ряді совєтських домовлень і контрактів з приватними американськими фірмами, насамперед в закупі збіжжя і теперішніх ділянках совєтсько - американських господарських і торговельних трансакціях.

Проте, не всі американці такі легковірні, як це могло б Москві здаватися. Виявив це недвозначно американський секретар оборони д-р Джеймс Р. Шлезінджер у своєму обширному інтерв'ю в оборонних справах, надрукованому у відомому журналі „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" за 13-го травня ц. р. В цьому інтерв'ю Шлезінджер дав виразно до зрозуміння, що коли мова про збросння і оборону, Америка Москві не вірить. „Думка про те, що теперішня політика відпруження дозволяє нам на роззброєння, є поширеним самообманом. Власне для такої політики необхідно зберегти в світі військовий балянс, бо він базується на силі" — заявив д-р Шлезінджер у своєму інтерв'ю, вияснивши в дальшому цілий ряд подробиць про відношення збройних сил і озброєння, в якому Совєтський Союз може мати кількостеву перевагу, але не дорівнює Америці якостево і технологічно.

Твердження і вияснення д-ра Шлезінджера можна тільки привітати. Хто бо знає Москву та має з нею такий досвід, як його мають українці, завжди міг би побоюватись, що Москві може пощастити також Америку „приспати і в вогні окраденою збудити".

В. Чапленко

ПРО НАШІ ВІДНОСИНИ З БІЛОРУСАМИ

Чималенько вже часу проминуло після того, як я порушив був питання про наші взаємини з нашим північнозахіднім сусідою — з білоруським народом, надрукувавши в „Свободі" статтю „Сінявокая сястра України Беларусь ремествує". Тоді білоруські діячі запросили мене на своє наукове засідання (це було в Брукліні), а на тому засіданні виступив з доповіддю про білорусько - українські відносини відомий сучасний білоруський діяч і науковець Ян Станкевич. Його доповідь була скерована, головним чином, проти моєї думки про те, що Москва, обкраюючи свідомо українську етнографічну територію, прилучила після Другої світової війни до БССР українську Берестейщину. Говорили ми тоді мирно, і я жартома сказав, що якби ми, і білоруси, й українці, були тепер господарями своїх земель, то тоді б можна було за Берестейщину та ще Пінщину й навкулачки битися, але оскільки і їхня й наша доля тепер у руках у Москви, то ми можемо говорити на такі теми тільки теоретично. Я навіть сказав, що якби Берестейщина чи Пінщина були в моїй кишені, то я б віддав білорусам ці території заради добросусідських відносин із ними. Білоруський нарід — це ж єдиний наш сусіда, який не зазіхає на нашу етнографічну територію, і навіть оту Берестейщину Москва „подарувала" білорусам, мабуть, і не запитавши їх, чи вони її хочуть. Це ж щось таке, як „подароване" Литві від Москви м. Вільно: разом із цим подарунком" Москва забрала собі і всю Литву. Отже, тут, на еміграції, нам варто говорити з булорусами тільки теоретично, а це останнє означає, що в цих розмовах треба додержуватись наукових даних та принципів. Звідси ж випливає й те, що участь у цих розмовах мають брати не політики, а науковці.

На жаль, нещодавно у нашій пресі виникла суперечка на тему про білорусько - українські відносини між журналістами - політиками. Розпочав цю суперечку, здається, наш відомий журналіст - політик та видавець газети „Голос Лемківщини". Женецький, а потім виступив у газ. „Новий шлях" Анатоль Кабайда. (У момент писання цієї статті я не маю статті цього останнього, але я її свого часу читав, крім того, я братиму тему на увагу цитати з його статті, наведені в статті С. Женецького). В обох цих авторів хибне, на мою думку, те, що вони сучасні відносини між Білоруссю й Україною намагаються пояснювати давнім історичним минулим тих державних формацій, що були на території України й Білорусі, — Женецький „Київською Руссю", а Кабайда — „Полоцьким князівством". При цьому вони ті давні формації ототожнюють з етнічним характером людности їх, а Женецький ще й називає цю людність „українцями - русинами".

„Усі князівства, що творили Київську Русь, — пише він у другій своїй статті „За поновне об'єднання всіх українців - русинів", — були відносно їх населення одно-національностеві: їх заселювали племена одного народу, який в тому часі називав себе русинами чи русичами, а який пізніше став себе називати новою назвою — українці" („Голос Лемківщини", ч. 4, квітень 1974 р.). А. Кабайда у статті „Україна й Білорусь" („Новий шлях", ч. 33, 1973 р.) обстає за незалежним Полоцьким князівством і вважає, очевидячки, його „колискою" білоруського народу. І проти цього протестує Женецький, коли пише в згаданій своїй статті: „Найперше треба спростувати, що А. Кабайда цілком неоправдано з історичного боку підходить до білорусів як до окремого народу". Як бачимо, Женецький через хибність свого розуміння давнього минулого прийшов до образливого для сучасних білорусів і суперечного з сучасним науковим розумінням білоруського етносу висновку. А заголовок цієї його статті „За поновне об'єднання всіх українців - русинів" прямо каже про те, що білоруси мають „злитися" з „русинами - українцями". Цю псевдоісторичну „теорію" наш журналіст - політик побудував у першій своїй статті (я її теж тепер не маю на похваті, але я її читав і пам'ятаю зміст) на праці одного нашого інженера, який таким „узз'єднуванням" білорусів, словаків та ще, здається, болгар з українцями збільшив кількість нашого народу до 100 мільйонів.

Панове! Не треба робити з нашого народу і нашої боротьби за незалежність міжнародного посміховища! А крім того, „єдність усіх русинів" — це ж теперішня позиція Москви, яка на підставі давньої феодальної єдности державних формацій на території сучасної Східньої Европи теж тепер „поновно об'єднує" передусім три східньослов'янські народи в „один радянський народ".

Які насправді були відносини між тодішньою державою „Київською Руссю", з її „уділами", та людністю її територій? Як відомо, створили Київську Русь варяги - нормани, а підвладні слов'янські племена давали данини, що їх князі здебільшого збирали, виїжджаючи з дружиною (тобто з військом) на „полюддя", як на полювання. Коли київському князеві Ігореві такого „полюддя" у деревлян було мало, і він повернувся до них, щоб здерти більше, то вони (деревляни) збунтувалися і вбили його, мовляв: „Якщо вовк унадиться до кошари, то всю отару пере-

(Продовження на стр. 4-ій.)

М. Л-ий

МУЗЕЙ БАЛЬЗАКА У ВЕРХІВНІ

Польська письменниця Моніка Варненьска, переглядаючи в Москві газети, попала в одній на коротеньку замітку п. з. „Музей Бальзака у Верхівні (Українська ССР) після ремонту віддано знову до вжитку". Ця примітка, каже авторка, вплинула на неї, наче електрична іскра, бо тоді вона мала „на варстаті" працю про Бальзака. Коли музей Бальзака відкритий після ремонту, то може є там якісь пам'ятки, що залишилися з часів перебування Бальзака в Україні, подумала вона й рішилася відвідати Верхівню. Постановила насамперед поїхати до Львова, заздалегідь, зарезервувавши собі нічліг у тамошньому готелі. За посередництвом „Інтуриста" в готелі потрапила до виділу культури при міській раді у Львові. Начальником того виділу, каже авторка, був любитель літератури, що знав особисто неодного з польських письменників, — Юрій В і т ошинський. Стрінулася там із щирим прийняттям і д о помогою. Влегшили їй відїзд поспішним автобусом до Житомира. Тамошні власті, телефонічно повідомлені, приготовили нічліг у готелі й авто до дальшої подорожі, щоб добитися до Верхівні, яка є подаль від головних доріг. Їй радили їхати ще з початку на Київ, звідкіля далеко легше дістатися до Верхівні, але авторка вибрала дорогу, щоб їхати „Бальзаковими шляхами", себто через Броди, Радивилів, Дубно, Аннопіль. Тяжка це подорож, але легша, ніж Бальзакова, бо їхала автобусом, а Бальзак їхав каретою. Їхали через Бердичів, де ще є церква св. Варвари, де Бальзак 14-го березня 1850 — згідно з його власними словами — знайшовся „на вершку щастя", бо тут узяв шлюб із Евеліною Ганського. По дорозі в повітовому місті Ружин взяла авторка до автобуса двох місцевих людей за провідників шоферові, й поїхали далі. Нарешті і один із провідників вказав на видні здалека яснію́чі стіни і с т р у н к і к о л ю м н и магнатського палацу, кажучи: „Верхівня!" „Я побачив малий Лювр" — писав Бальзак, як добився на місце після 8-денної божевільної подорожі з Парижу, яку перевів із усякими можливими тодішніми засобами льокомоції. Він писав: „Під час подорожі не люблю воліктися головно, коли їдеться до друзів". Мчався наче на крилах, випереджуючи на десять днів свій власний лист, в якому повідомляв про від'їзд. Палац у Верхівні побудований французьким архітектом Блеріо, виглядає так як на фотографіях із часів Бальзака. Перебув чимало історичних хуртовин, поважно пошкоджений і понищений під час II світової війни. Його відремонтували. Вернулася по війні, усунена німцями, але переховувана в селі мармурова таблиця з написом: „В цьому будинку в роках 1847-1850 проживав великий французький письменник Гонорій де Бальзак". Вісім колюмн, так як давніше, підтримують фриз із горельєфом. Повище фронтон із гербом. Сценарія найближчих околиць палацу змінилася небагато. Віддавна не існує великий дубовий ліс, що був колись напроти палацу. Одначе дерева гарного парку є ще й тепер, а з парку романтичні закутини, мостики, шпаліри, алеї, куди походжав із Евеліною „у щ а сливлений" Бальзак.

У палаці є тепер хліборобська технічна школа. В партері, в залі, в якій відбувалися балі та прийняття — шкільна авля. Бальзак мешкав на поверсі від найбільш соняшної сторони. Йому дошкулювало зимно, тож радо грівся при ватрані, який і досі зберігся. У трьох кімнатах, яких давній розклад збережено, є верхів'янська б і бліотека. Над входом до сусідньої кімнати є напис, який повідомляє, що там є музей, присвячений Бальзакові. Примістили тут всякі збережені бальзаківські п р е дмети, пам'ятки та різні дрібнички. Залишилися тут деякі меблі, кількасот книжок з давньої бібліотеки Ганських — переважно французькі твори, між ними „Dictionnaire Universal de C o m merce", залишився годинник, що давно - давно перестав йти, а який вибивав авторові „Людської Комедії" години життя набагато спокійнішого, ніж паризькі. Є й ілюстрації із совєтських видань „Людської Комедії", є і цитати з поглядів Маркса й Енгельса про Бальзака.

Ржевуські й Ганські з генерації, сучасної Бальзакові, противилися повторному одружінню Евеліни. Одначе письменник Івашкевич у праці „Книжки мої спогадів" каже, що в недалекому від Верхівні селі Гайворон, в тамошньому дворі, в одній кімнаті висів портрет Бальзака. Братанки Евеліни з гордістю звали Бальзака „вуйком", а Бальзак говорив про Марію Лєщинську „ma tante" у зв'язку із сумнівним і далеким спорідненням із Ржевуськими.

На зустріч з авторкою Варенською зійшлися були численні мешканці Верхівні, розпитували її про Бальзака. На спогад дали їй Шевченкового „Кобзаря" з місцевої бібліотеки із стемплем „Верхівня". На заголовній сторінці „Кобзаря" підписалися всі присутні мешканці Верхівні.

Так то Бальзак своїм одружінням спричинився до збагачення польської літератури, хоча сам із Евеліною не зазнав уже щастя і знедолений незабаром помер.

Завдяки подорожі до Верхівні Варенська видала накладом „Чительніка" свою книжку п. з. „Романтична подорож пана Гонорія", що в 1973 році вийшла в третьому поширеному й доповненому виданні.

Про перебування Бальзака в Україні писали й інші польські письменники, м. і. Бой - Желєнський „Подорож до Польщі", а Ярослав Івашкевич написав драму „Весілля", яку дають у варшавському театрі й висвітлюють на телевізійному екрані.

---

* Про той дубовий ліс згадував я давно у „Свободі', але вже й сам не пригадую собі добре, чи ті дуби випродали самі Ганські, щоб і далі по-магнатськи жити „заставсєн, а поставсєн", чи теж і Бальзак. Дуби посил а л и заграницю, але це не оплатилося, бо транспорт коштував багато.

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

СЕКРЕТАРСЬКІ СПРАВИ

(1)

Дуже часто можна почути на різних союзових сходинах, чи вичитати у „Свободі", що секретарі — це будівничі УНСоюзу. Вони приєднують коло 85 відс. нових членів, з б и р ають вкладки, виготовляють місячні фінансові звіти, провадять канцелярію і є зв'язковими між Головною Канцелярією і членами. Часами одержують додаткову роботу: збіркові листи, виграшеві квитки, збирання оголошень, розпродаж книжок. Одним словом, секретарів трактується як працівників УНСоюзу, однак, коли йдеться про їхню винагороду, тоді вони радше підпадають під категорію суспільно - громадських діячів. Тому не треба дивуватися, що чимраз більше відчувається брак добрих секретарів і пости деяких обласних організаторів також із тих самих причин залишаються дотепер необсадженими. Однак, справа винагороди секретарів і організаторів це окрема тема, що вимагає докладнішого обговорення і її залишаю Фінансовій комісії.

Я радше займуся справами секретарськими. У своїй праці секретарі зустрічаються із різними проблемами. Це переважно дрібні справи, однак щоденного вжитку. Останні дві Конвенції не присвятили секретарям і їхнім проблемам досить часу. Справи ті обговорювано останнього дня нарад і на різні свої пропозиції і побажання секретарі одержували відповідь від предсідника Конвенції, що новий Головний Екзекутивний Комітет візьме це до уваги і на тому справа закінчилася. Тому я пропоную, щоб цього року на початку Конвенції вибрати Комісію секретарських справ (на взір статутової, фінансової і інших), яка мала б тими справами зайнятися. Вона зібрала б різні пропозиції від присутніх секретарів, передискутувала б їх і прийшла на Конвенцію із певними, конкретними пропозиціями. Від Конвенції тоді залежатиме, які пропозиції вона уважатьме сприйнятливими і їх прийме, а які вважатиме необоснованими і їх відкине.

Щоб не бути голословним, хочу і від себе подати під розгляд кілька секретарських справ.

Дивіденди

Однією із найважливіших, це справа дивіденд. Теперішній спосіб виплати дивіденд кривдить деяких членів. Чому член мусить бути на розметі у травні, щоб одержати дивіденду за попередній рік? Члени, що кінчать виплачувати свої грамоти в грудні, січні, лютім, березні і квітні, тратять дивіденду за один рік. Головна Канцелярія виясняє це технічними труднощами, браком машин. Постарайтеся це вияснити членам. Їм тяжко зрозуміти, чому УНСоюз їх „скривдив". Про ту „кривду" розказують своїм знайомим і в той спосіб витворюється непривітна атмосфера, непривітна до УНС. Це у свою чергу відбивається на праці секретаря і організатора, бо їм тяжко є серед такого непривітного наставлення до УНС успішно працювати і приєднувати нових членів.

Тому, на мою думку, справа дивіденд мусить бути якнайскоріше урегульована. Члени повинні одержувати дивіденду (за винятком першого року), за кожний рік, за який вони заплатили повну вкладку без огляду на те, чи у наступнім місяці вони є на розметі, чи ні. Технічні труднощі у зв'язку із переходом до нового будинку легко можна перебороти й піти назустріч членам, що вийде на користь і секретарям і УНСоюзові.

Дивіденди для неактивних членів

Дивіденда, що її дає УНСоюз своїм членам, є занизька і її треба підвищити. Члени, що мають виплачені грамоти, повинні отримувати таку саму дивіденду, як активні члени.

Дивіденди для старших членів

Членам, що мають грамоти на ціле життя і є членами 30 або більше літ, треба дати вищу дивіденду, а якщо можливо, звільнити їх від плачення вкладок. Тепер є звільнені від вкладок 80-літні члени. Цей вік треба знизити довголітнім членам принаймні до 75-го року життя.

Якщо такі члени будуть вдоволені, тоді їхні діти і внуки не будуть вибирати

(Продовження на стор. 3-ій)

ПРОТОКОЛ

нарад Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, що відбулися в четвер, 13-го грудня 1973 року у Головній Канцелярії в Джерзі Сіті, Н. Дж. Початок нарад о год. 10:30 рано.

2

Фінансовий стан Допоміжної Корпорації виказує, що досі ми затратили позичок — на суму $11,370,270.00.

Будівничому виплачено по кінець листопада суму $9,269,566.00 Залишається ще, згідно з контрактом, до вирівняння приблизно сума $1,000,000. —

Різним інженерським і дорадчим фірмам виплачено $635,160. — Досі кошти будови дали суму $10,111,808.37, а відсотків виплачено $924,376.82.

На 1-го грудня ми отримали чинш за 4-ий поверх, винайманий банком Фирст Джерзі. Відносно чиншу за два інші поверхи йдуть переговори.

Б. СПРАВОЗДАННЯ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ ЯРОСЛАВА ПАДОХА

Організаційні справи

Це справоздання охоплює час від 16-го вересня ц. р., тобто від останніх нарад Екзекутиви УНС. В тому часі прибуло нових членів у вересні 400, в жовтні 402 і листопаді 412, разом за три місяці 1,214. Разом із здобутком за раніші вісім місяців в числі 2,556, до кінця листопада ц. р. ми придбали 3,770 нових членів. Коли ми в початках року та в літніх місяцях — липні, серпні і вересні здобували більше членів, як минулого року, то останні два місяці, жовтень і листопад, виявили знижкову тенденцію, що мабуть виявляє наслідки непевної політичної і господарської ситуації, зокрема перестрах населення загрозою безробіття й рецесії внаслідок кризи джерел енергії і небувалої кризи внутрішньо-американської навколо президентського уряду. На всякий випадок відрадно ствердити, що після двох раніших років, які принесли недобір відносно числа членів УНС, в цім році матимемо надвишку. З кінцем жовтня та цьогорічна надвишка виносила 209 членів. Сподіваємося, що вона до кінця року видатно збільшиться.

Оскільки йдеться про Округи, то з кінцем листопада 16 збільшили число здобутих членів в цім році у порівнянні з роком минулим, 13 зменшили, а дві стоять нарівні. Надвишка виносить 80 членів. Відносно Областей, то Область під керуванням Степана Гавриша збільшила число здобутих членів на 135, Область під керуванням Василя Оріховського збільшила членів на 12, Область під керуванням Михайла Снігуровича збільшила на 55, Область Василя Дідюка збільшила на 66 членів, колишня Область Євгена Репети обнизила число здобутих членів на 160, а Захід Канади обнизив свій здобуток у членах на 29.

З кінцем листопада Область С. Гавриша придбала членів 1,269, В. Оріховського — 719, М. Снігуровича — 233, В. Дідюка — 448, Є. Репети — 797, Захід Канади 67.

З кінцем листопада вибилися на чоло Округи: Філядельфія з 448 членами, Чикаґо з 308, Ню Йорк з 271, Клівленд з 248 членами.

Найбільш успішними були Відділи ч. 94 з Гемтремку (70 членів), 191 з Трой (65), 32 з Філядельфії (64), 121 з Рому (63) і 240 з Клівленку (60); за станом з кінця жовтня ц. р. Найуспішнішими відділовими організаторами були: з кінцем листопада: К. Кобіто з Рому (73 члени), Р. Татарський з Детройту (71), В. Колодій з Трой (68), М. Кігічак в Клівленді (60), М. Хомин з Філядельфії (48) і Квітка Стецюк із Джерзі Сити та гол. радна Анна Гарас з Бетлегему — обі по 46 членів. З головних урядовців, які не є обласними урядовцями, вибилися на перші місця: Анна Гарас з 46 членами, Іван Геврик з 27, Тарас Шпікула з 25, Іван Телюк і Андрій Джула по 18, Анатолій Дорошенко і звітодавець по 12 членів. В кампанії взяли участь 15 головних урядовців, які (разом з обласними організаторами) придбали до кінця листопада ц. р. 411 нових членів. Обласні організатори придбали до кінця листопада особисто, поза членами, яких вони допомогли зорганізувати місцевим організаторам, й які записані на рахунок тих організаторів, а саме: В. Дідюк 111, С. Гавриш 72 і В. Оріховський 56. Колишній обласний організатор Є. Репета здобув до серпня ц. р. 43, а кол. обл. організатор д-р М. Снігурович здобув до жовтня 39 членів. Постійні організатори придбали до кінця листопада: Іван Оденжинський 114 членів, Богдан Дейчаківський 38, Богдан Зорич 37 і Андрій Іванюк 36 членів.

Окреме змагання поміж собою ведуть курсанти червневого вишкільного, організаторсько-секретарського курсу на Союзівці. До кінця листопада ц. р. з-поміж 71 курсантів, які покінчили курс, в змаганнях узяли участь 59 осіб, які придбали разом — 533 нових членів. Поміж ними особливо вибилися своїми успіхами такі курсанти: Роман Татарський (47 членів), К. Кобіто (46), Ольга Осередчук (29), І. Петрунцьо (25), М. Савків (22) і Дарія Оріховська (20). Ведеться також змагання за придбання ювілейної відзнаки чи радше відзнак, золотої і срібної, виданих з нагоди 80-річчя „Свободи". До кінця листопада придбали золоті відзнаки 25 осіб, а срібну 90, разом 115 осіб. Їх декілька разів вшановано на сторінках „Свободи" їхніми знімками та публічними признаннями і подякою. Водночас із цим, останньо, видано заклик до громадянства скористати з їх допомоги й досвіду та забезпечитися ще перед закінченням цього року.

Від половини цього року ведеться також окрема, нова піврічна передконвенційна й передювілейна кампанія з окремо для її переможців призначеними нагородами, у висоті $200, 150 і 100 для трьох найкращих організаторів в кожній з 21 категорій Відділів в сімох районах. Третю їхню листу поміщено в „Трибуні" в листопаді, четверту 8-го ц. м. Пороблено заходи для якнайширшого спопуляризування цієї кампанії, її способу обрахування змагальних точок та заохоти до здобуття першенства і зв'язаних з ним поважних нагород. З кінцем листопада першунами в цілій кампанії щодо числа здобутих точок були: Р. Татарський 624 точок), К. Кобіто (601), В. Колодій (542), Анна Гарас (465) та інші.

Щоб запевнити успіх цілорічної, а зокрема передконвенційної кампанії, вдержувано постійний зв'язок з Відділами, Округами, обласними організаторами, учасниками курсу на Союзівці в червні ц. р., а окремо з Відділами молодечими й тими, які не придбали ніяких членів. Також з головними урядовцями із заохотою придбати бодай десять членів, а також допильнувати кампанію на місцях у їхніх Округах. Також пішли листи до першунів передконвенційної кампанії і останньо телефонічні розмови. Телефонічні розмови, щоб допильнувати кампанію, відбулися із більшістю окружних голів та головних урядовців. Вони одержали також інструкції відносно обраховування точок і табелю точкування, зладжену С. Гаврищем.

Часто появлялися заохочуючі вістки про кампанію в газеті та в „Трибуні". Це мало за завдання часте поміщування імен та фот тих, що придбали ювілейну відзнаку, срібну чи золоту. Вістка про чемпіонів, як Івана Оденжинського, вступ до звітування, листи місячних чемпіонів, переможців в передконвенційній кампанії, що її зладив з великим трудом С. Гавриш та листи із заохотою курсантів, які здобули понад 500 членів, мали за ціль — успіх наших кампаній.

Окремо переведено акцію додаткового забезпечення акцидентовою грамотою, висилаючи Відділам інструкції з відповідними інформативними брошурками, акція придбання делеґатами та новими кандидатами на них традиційної „делеґатської десятки" членів, та акція доповнення членів для придбання для Відділів права на одного, чи більше делеґатів, були додатковими заходами для збільшення числа нових членів.

Зладжено нові тексти для радіопередач, зокрема заклик забезпечитися перед закінченням року та різдвяний привіт і їх з відповідними інструкціями вислано директорам радіових передач. Також зладжено нові слоґани, зв'язані зі закінченням року і Різдвом та з теперішньою господарською ситуацією, передусім інфляцією. Радіові тексти вислано втретє в цім році.

Віддано до друку новий стінний календар з мапою України і його під кінець року вишлеться до Відділів та обласних організаторів.

(Продовження буде).

Дейвід Рокефеллер знову на відвідинах в СССР

Москва. — Як повідомляє газета „Известия" з 26-го квітня ц. р. президент Чейс Мангатен банку Дейвід Рокефелер поновно відвідав СССР і перевів цілий ряд розмов з офіційними чинниками Совєтського Союзу. 27-го квітня Д. Рокефелера прийняв на послуханні прем'єр-міністер А. Косигін. В розмові, в якій брав участь з совєтської сторони керівник Госбанку М. Н. Свєшніков і з американської представник Чейс Мангатен банку в Москві А. Вентворт, порушено справи дальшої економічно - господарського розвитку і співпраці між Совєтським Союзом і ЗСА.

Балетна Школа Роми Прийми-Богачевської поставила „Пригоди Пер Ґінта" в Ню Джерзі

Самміт, Н. Дж. — Понад 100 молодих танцюристів, учнів і учениць Балетної Школи Роми Прийми-Богачевської — від 6-літних дівчаток до юних аспірантів балетного мистецтва — вивели з успіхом балет „Пригоди Пер Ґінта", постанову Роми Прийми-Богачевської, базовану на романтичній драмі Генріха Ібсена до музики Едварда Ґріґа, в авдиторії місцевої середньої школи, в неділю, 5-го травня, 1974 р. Прем'єра цієї черговї постанови відбулася майже точно рік тому в Бруклинській Музичній Академії, тоді в присутності понад тисячної авдиторії. Минулої неділі, заледве 600 осіб — серед них багато дітей та глядачів не-українського походження — приглядались цій другій постанові „Пригод Пер Ґінта", яка пройшла під патронатом 86 Відділу Союзу Українок Америки. Чергова постанова цього балету відбудеться у Філядельфії в наступну неділю, 12-го травня, в місцевій Музичній Академії.

В головних ролях постанови виступали: Пер Ґінт — Джордж Монтальбоно, колишній соліст балетної компанії Джофрі, який заступав гастролюючого в Порто-Ріко Романа Строцького: Сольвейґа — Лин Чарлс, колишня учениця Роми Прийми-Богачевської, в заступстві в останній хвилині недиспонованої Ізі Павлюк; мати Азе — Дарія Генза; в подвійній ролі дочки короля тролів та Анітри — Роксоляна Вабюк; Інґрід, молода — Христя Роговська; король тролів і бедуїнський ватажок — Енріко Лябаси, танцюрист філіпінського походження, колишній учень Роми Прийми-Богачевської, який вміло заступив рівнож відсутнього Левка Строцького. Крім солістів, окрасою постанови були понад 100 українських дівчат і хлопців, які є пильними учнями школи Роми Прийми-Богачевської в Ню Йорку і в Нюарку. До блискучого ефекту постанови причинилися декорації артиста-маляра Володимира Бачинського, як рівнож ним проєктовані і мамами виконані чудові костюми усіх виконавців. Музику Ґріґа награв на магнетофонну стрічку Володимир Змій.

Наприкінці постанови, Ромі Прийми-Богачевській та поодиноким виконавцям наймолодші танцюристки вручили букети квітів під оплески вдячної публіки.

Адміністративними справами постановки займалися п-ні Христина Гамота, Надя Матківська і Ярослава Снилик.

В Чикаґо була вистава виробів і фотографій з країни Лякандонських Маїв

Чикаго. (в.н.) — На протязі місяця квітня (від 2 до 30) ц.р. в головному будинку місцевої публічної бібліотеки при Рендолф і Вашинґтон Стр. відбувалася цікава виставка ручних виробів та знімок із життя залишків Лякандонських Маїв, що живуть у пралісах на погранмчу Мехіку і Ґватемалі. Експонати випозичені з багатої збірки відомого дослідника країни старинних Маїв, їхніх звичаїв, вірувань, мови та побуту — українського антрополога та етнографа проф. Ярослава Т. Петришина в Чикаґо, який присвятив і дальше присвячує багато часу і зусиль дослідам над цим колись славним і багатим та висококультурним народом Маїв, з якого осталися ще невеликі залишки.

Держави не виконують своїх фінансових зобов'язань супроти ОН

Ню Йорк. — Як відомо, Організація Об'єднаних Націй веде свою працю виключно за фонди, що їх кожнорічно зобов'язані вплачувати держави - члени ОН. Ухвалений осеню м.р. бюджет у висоті 540 мільйонів долярів на діловий 1974-75 рр. був розподілений слідуюче: З'єднані Ссейти Америки — 25%, Совєтський Союз (без України) — 12,97%, Японія — 7.18%, Федеральна Республіка Німеччини — 7.10%, Франція — 5.86%, Китайська Народна Республіка — 5.50%, Велика Британія — 5.31%, Італія — 3.60%, Канада — 3.18%, Україна — 1.71%, Австралія — 1.44%, Швеція — 1.30%, Польща — 1.26%, Голляндія — 1.24%, Східня Німеччина — 1.22%, Індія — 1.20 проц., Бельгія — 1.05%. Решта держав або має менший уділ в покритті дефіциту, вбо цілком звільнена з цього „податку".

Поминаючи факт, що самий розподіл є не зовсім справедливим, варто пригадати факт, що стягнення наложеного поодиноким державам „податку" натрапляє на великі труднощі. Одним з хронічних неплатників цих налогів є Совєтський Союз, у висліді чого ЗСА змушені постійно збільшувати свою ставку, яка часто доходить до 40 і більше відсотків, щоб тим самим зберегти при житті Організацію Об'єднаних Націй від дефіциту, а може навіть від комплетного банкрутства.

Якщо йдеться про останні вплати то покищо одинока Канада сплатила повністю свою вкладку, вплативши до каси ОН 7,1 мільйона долярів, як також призначила 954.000 долярів на покриття коштів утримування формацій ОН на Близькому Сході, яких завданням є втримувати мир між Ізраїлем і арабськими країнами.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Військова хунта в Португалії закликає африканських повстанців до перемир'я

Лісбона. — Негайно по перевороті з Анголі, шеф штабу португальських збройних сил і член військової хунти, яка повалила режим Каетано, ген. Франціско де Коста Ґомес на пресовій конференції 6 травня звернувся із закликом до повстанців в португальських колоніях в Африці, щоб вони зупинили збройні акції. Згідно із заявою ген. Ґомеса, повстанці матимуть змогу активно включитися в політичне життя своїх країн і у підготовку до референдуму, яке вирішить майбутнє африканських португальських колоній. В пляні правлячої військової хунти є добитися замирення в усіх трьох колоніях: Анголі, Мозамбік та Ґвінеї-Біссав. Ця остання колонія вже давніше проголосила свою незалежність і має сформований власний повстанський уряд. У зв'язку з цим, що насправді військова хунта досі виразно не з'ясувала свого становища до майбутнього колоній і між членами хунти є розходження в поглядах на це питання, керівництва повстанських рухів окремих колоній не виявляють бажання прийняти того роду пропозиції, вимагаючи для своїх країн політичної незалежности. Як відомо, ген. де Спіноля, голова військової хунти, висловився проти такої розв'язки, пропонуючи перетворення португальської колоніяльної імперії у федеративну державу, в рямках якої кожна країна була б цілком автономною. Політичне унезалежнення колоній де Спіноля оцінює як „провал" португальської нової політики. Неофіційно інформують, що хунта є тепер у прямих контактах з повстанськими керівництвами. Розмови з окремими повстанськими африканськими лідерами перевів останньо лідер Португальської соціялістичної партії Маріо Соарес в часі своїх відвідин окремих европейських країн. Військова хунта побоюється, що в окремих колоніях, зокрема в Анголі, існує можливість, що праві елементи захоплять там владу і унезалежняться від Португалії, втримуючи її у своїх руках, подібно як це сталося в Родезії, яка розірвала з Великобританією і має меншинний білий уряд при владі.

СЕКРЕТАРСЬКІ СПРАВИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

грошового звороту, як це тепер часто приймається, але залишаться далі членами та будуть брати додаткові забезпечення в УНСоюзі, а не деінде.

Приймання нових членів

Щоб оминути всякі нарікання та незадоволення секретарів і організаторів, як це, нажаль, трапилося у звітовому році, пропоную приймати в члени УНСоюзу кандидатів у тому місяці, що його вказує дата висилка листа з аплікацією, згл. дата поштової печатки.

„Свобода" для старших

Деякі члени, що виплатили свої грамоти, є у такому віці, що вже не можуть взяти нової грамоти. Однак, вони призвичаїлись до „Свободи" і хотіли б її далі одержувати. Тому, що це переважно пенсіонери, то їм тяжко платити за „Свободу" повну ціну. Чи не можна б піти їм назустріч і хоча вони вже не є активними членами УНС, пересилати їм „Свободу" за таку саму ціну, що її платять активні члени. Цим ще більше зв'яжемо їх із Союзом.

Більше статтей про забезпечення

Дати більше місця та вміщувати більше статтей про УНС у нашому органі „Свобода". Пояснювати нашому членству і всім тим, що читають „Свободу" про всі роди забезпечень.

Платні оголошення у „Свободі"

Вміщувати платні оголошення у „Свободі" перед визначеною імпрезою, а не кілька днів пізніше, коли дана імпреза вже відбулася. Тоді ті оголошення вже неактуальні, а платити за них все одно треба.

Роман В. Приґоан
секретар 399-го Відділу УНС „Леви", делеґат на Конвенцію

(Продовження буде).

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. бувшого Радника Окружного Суду

Володимира Стеткевича

складаємо 40.00 долярів

на Фонд Кардинала-Патріярха Йосифа Сліпого в Римі.

МАРІЯ і інж. ДМИТРО КУЛИНИЧІ
ЛЯРИСА і ЛЮБОМИР КУЛИНИЧІ

Замість квітів на могилу Дорогої та Незабутньої

бл. п. Ліди з Годованців Гавриляк

складають 130.00 долярів

на потреби Пласту в Чикаго Товариші і Товаришки з юних літ:

Михайло і Іванка (Григорців) ГОЛОВАТІ,
Марійка (Пліхота) ДОРОЖИНСЬКА,
Ярко ІВАНЕЦЬ і Орися (Ковалюк) ІВАНЕЦЬ,
Андрій і Наталка (Вовк) ІВАНІВ,
Влодко і Дзіда КАШТАНЮКИ,
Любко і Нюта КУЗИКИ,
Богдан і Ореста ТКАЧУКИ,
Ярослава СТРУТИНСЬКА,
Галина ВРУБЛЕВСЬКА.

З волі Всевишнього дня 10-го квітня 1974 року в Ню Гейвен, Конн., відійшов у Вічність

бл. п. Антін Іскат

Покійний був ідейним та щиро відданим оборонцем Патріярхату УКЦеркви, тому Рідня та Приятелі, вшановуючи Його пам'ять, зложили на Фонд „Церква в Потребі" 250.00 долярів.

Андрусишин Гнат	$ 5.00	Антонишин В. і М.	$10.00
Бойко М. і Т.	10.00	Бродич Т. і А.	10.00
Бродич Анна	25.00	Гарвій К. і К.	5.00
Гачкевич В.	5.00	Гузик Іван	5.00
Даців С. і П.	5.00	Дерешівський Адам	5.00
Духновський М. і О.	10.00	Добчанський В. і Е.	10.00
Катинський Йосиф	5.00	Козюпа Е. і Л.	5.00
Косович Т. і М.	20.00	Куць І. і М.	5.00
Левчук Микола	5.00	Марців Л. і О.	5.00
Мельник В. і А.	3.00	Мельник М. і Х.	10.00
Садівський Ст.	2.00	Салата М. і М.	5.00
Сенета Н. і Т.	3.00	Струк Петро	5.00
Шиянів Л. і К.	5.00	Фіголь С. і М.	5.00
Фіцалович В. і Л.	5.00	Союз Українок —	
УНС — Відділ 54	10.00	Відділ 108	10.00

та Катерина Іскат (вдова по Покійному) ------- $50.00

ПРО НАШІ ВІДНОСИНИ З БІЛОРУСАМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

душить". Пізніше варяги послов'янилися, але вони не могли злити за три - чотири сторіччя (до татарського завоювання) різні слов'янські племена в один нарід. Ілюзію єдности для поверхових давніших істориків могла творити тодішня літературна мова, але це була тільки ілюзія, бо й ця мова була чужа, штучно створена на базі солунського говору македонської мови. Неписьменні народні маси різних племен ніколи її не знали, і вона не могла їх „злити" в один нарід. Таке саме становище утворилося і в Великому князівстві Литовському, що охопило білоруські й українські землі, коли чужа для слов'ян литовська династія послов'янилась, але користувалася тією самою старо-церковно - с л о в'янською мовою, неприступною через масову неписьменність для місцевою людности білоруської й української.

А тим часом і за Київської феодальної держави і в Великому князівстві Литовському людність цих держав говорила своїми мовами, які відомі нам тепер як білоруська й українська мови. А. найновіші наукові відкриття, зокрема моя адигейська теорія, з'ясували, що особливості й відмінності цих мов виникли задовго до утворення держави Київська Русь, а тим більше ще до виникнення й розширення на білоруську й українську території Великого князівства Литовського. Мовознавці XIX й першої половини XX в.в. думали, що, наприклад, білоруське акання - якання виникло пізно (бо, мовляв, його не відбито в письмових пам'ятках), а тепер я з'ясував, що воно дуже давнє, бо це спільна ізоглоса (особливість) не тільки з південноросійським наріччям, — генетично воно вже сягає литовського акання - якання (литовці ж і тепер вимовлять, наприклад, прізвище „Соболевський" як „Сабалявскас"). Українська вимова т. зв. „ятя" сягає передісторичних часів, і вона була одним з варіянтів вимови звукових скупчень, що постали внаслідок злиття двох давніших слів: в одних племенах його вимовляли як один звук „і" (наприклад, у слові „сніг"), в інших — як два звуки, чи як т. зв. двозвук („сніег). Білоруси здавна вимовляють м'яко приголосні в таких словах, як „сіла", „дзєнь", а українці твердо — „сила", „день". Це тільки окремі приклади на звукові особливості й відмінності цих двох мов. А звукові відмінності найважливіші при розрізнюванні мов. І хоч білоруська та українська мова мають багато однакових слів але їхні звукові системи такі відмінні що зливати" їх ніяк.

На межі між білоруською й українською мовами є переходові говірки, де білоруські й українські звукові явища і на території сучасної УССР є місцевості, що їх швидше можна вважати білоруськими ніж українськими. Між іншим до таких місцевостей належить навіть Чернігівщина і Ян Станкевич може, й мав рацію, коли в своїй карті бібілоруських земель, виданій англійською мовою 1953 р. в Ню Йорку, позначив це місто на білоруській території. Але той факт, що Чернігів близько біля Києва, очевидячки призвів до того, що чернігівці вважали і вважають себе українцями. Але на Берестейщині й почасти на Пінщині переважають українські риси. Тож не випадково з Берестейщини походить український поет Д. Фальківський, а з Пінщини талановитий прозаїк Ф. Одрач.

Взагалі сказавши, розрізняти ці дві мови дуже легко, багато легше, ніж, наприклад, словацьку й чеську. Ось, одне речення з північних говорів України: „Ці лілі алєй у бульбу, ці нє лілі?" Я певен, що ніхто з українців не скаже, що це українська мова, а дехто може й не розуміти. По-українському це можна висловити так: „Чи помастили картоплю олією?" А ота білоруська фраза — це матірня мова одного нашого відомого письменника! Ніяк не належить до української мови говірка бачванських „р у с и н і в" (а н і й н е м а є ні о д н і є ї фонетичної української риси), хоч вони зберегли „державну назву" ще з часів Київської Русі. Але до української мови належить говірка пряшівських українців, як і мова всього українського Закарпаття, бо в ній є, наприклад, повноголосся (а бачванці, мабуть, його втратили під впливом сербохорватської мови).

Таким чином, я думаю, що всякому ясно, що не „історичними спогадами" про давні державні утворення на наших територіях нам треба розмежовуватися з білорусами, а реальними особливостями наших мов, фольклору, звичаїв тощо. Ну, і, само собою розуміється, говорити з ними так, як мусять говорити люди, що поважають одні одних. Звичайно, нам треба більше знати про білорусів, — але в цьому вони б самі мусіли нам допомогти, надрукувавши в нашій пресі хочби одну - дві інформативні статті про своє життя на еміграції. А воно в них є. У них є видання, газети тощо.

Мистецькі одиниці СУБ в Йонкерсі

Вівторок, 26 березня 1974 р. година 7-ма вечора, велика заля Українського Народного Дому в Йонкерс, вже заповнена старшими і молодими. Не зважаючи на працюючий день публіка ждала на артистів, а не артисти на публику, як це часто у нас буває. Комітет для влаштування Концерту має повні руки праці, все ще прибувають нові глядачі, а тут вже бракує квитків, не має місця та крісел. Добре, що заздалегідь подумали та позичили крісла в Укр. Кат. Парохії та в Укр. Клюбі в Гейстінг. Завдяки тому всі, що прийшли чи приїхали мали змогу дістатися на залю, а було їх біля 800 осіб, матері держали на колінах дітей.

О год. 7.30 відкривається занавіса й під оплески залі залунала могутня українська пісня у виконанні чоловічого хору „Гомін" під диригентурою маестра Ярослава Бабуняка. Хористи в українських національних строях.

В програмі були пісні релігійні, (не забула Україна за свого Бортнянського), історичні, клясичні і народні. Переплітано виступи танцювальним Ансамблем „Орлик" під керівництвом Марії Бабич і Дмитра Парадюка. Цей Ансамбль теж обходить 25-ть ліття свого існування, беручи участь та здобуваючи признання і нагороди у Великій Британії та в Европі на музичних фестивалях.

В часі виступів пригривала українська оркестра з народних інструментів. На спеціяльне відмічення заслуговував виступ Володимира Луцева, міжнародної слави тенора та бандуриста. Неустаючі оплески були виявом захоплення дуже численної авдиторії.

Не забуде Йонкерс також акомпаніятора Вілляма І. Джонса, валійця, який закоханий в українській музиці. Його ентузіязм, любов до української пісні з'єднали серця усіх присутніх. Його коротка промова на сцені про Україну та наші змагання викликали сльози не лише у публіки, але і він плакав разом з присутніми.

Понад 2- годинна програма добігала кінця. Український Йонкерс слухав би далі, але годі.

На сцені зібрались усі виконавці, а за ними виходять члени танцювального Гуртка Осередку СУМА, Йонкерс з китицею квітів, діти з квітами від хору української церкви св. Михаїла, голова Комітету Лев Футала, дир. Хору д-р О. Сохан, гол. хору Петро Ганкевич і керівник танцювального гуртка Осередку СУМА Володимир Уздейчук.

Голова Комітету складає подяку в першій мірі Головній Управі СУБ на руки директора Івана Равлюка центрально- суспільно-громадській установі, яка провадить багатогранну працю, а в тому і культурну, доказом чого є Ансамблі „Гомін" та „Орлик", маестрові Ярославові Бабунякові, керівникам Марії Бабич і Дмитрові Парадякові та тенорові — бандуристові Володимирові Луцеву. Після подяки присутні заспівали нашим гостям у їх 25 річчя „Многая Літа". Від церковного хору склав побажання д-р Олег Сохан, а від танцювального ансамблю Володимир Уздейчук.

По концерті відбулася спільна вечеря, в якій взяли участь Гості, представники місцевих організацій, товариств та Установ.

Спільну зустріч відкрив голова Комітету Лев Футала, а ряжу поблагословив о. д-р Іван Біланич — парох з Вервіку, Па., який приїхав на цей концерт.

Вечерю приготовили панове — Володимир Щур та Андрій Стахів а обслуговували сумівки та сумівці.

Протягом дня Гостей гостили пані з Відділу ОЖ ООЧСУ в Йонкерсі (голова М. Кульчицька).

За добру підготовку та щиру гостинність подякував Директор Головної Управи СУБ Іван Равлюк.

Громадянство Йонкерсу та околиці шукали кревних, земляків, яких не бачили багато літ. Але мусіли працатися, бо гостям належалося пару годин відпочинку, бо 27-го рано вже їх везли на летовище на дальші виступи до Піттсбургу, Па.

О год. 6-ій рано авта привезли Гостей біля Українського Народного Дому де прибув також о. д-р Іван Біланич, щоб попращати спільно з членами Комітету та поодинокими громадянами Дорогих Гостей та побажати їм дальших успіхів. Отець благословив їх в дальшу дорогу на славу української культури та народу.

Концерт підготовляв Комітет в складі: голова Лев Футала і члени; Марія Кульчицька, Василь Чолій, Степан Гаврилюк, Микола Сидор, Михайло Бурчак, Богдан Вітюк, пані Марія Русинко, Дмитро Івасютин, Володимир Козіцький, Осип Дашко, Іван Поциняк, Петро Русинко і Орест Русинко.

Ф. К.

4,100.00 дол. на добродійні цілі

Зі звітів Управи 33-го Відділу ООЧСУ в Ню Бронсвік, які подано на Річних Зборах згаданого Відділу, що відбулись 7-го квітня ц.р., виявляється, що Відділ, за звітну каденцію останнього року, крім загальновідомої громадсько-політичної праці, зложив також поважні суми, загосподарених Відділом фондів на різні громадські та політичні цілі. За звітний період вже видано: 700.00 дол. на 6 стипендій для студентів українознавства; 450.00 дол. на видання одного числа „Вісника" ООЧСУ; 100.00 дол. на викінчення будови світлиці СУМА в Еленвіл! 100.00 дол. на різні дрібніші видатки, як на пам'ятник померлого Архиєпископа Іова, пачки на Україну та ін. Збори Відділу ухвалили додатково видати: 1.000.00 дол на фонд оборони України; 250.00 дол. Студентському Клюбові ім. Сковороди на курси української літератури при Радгерському університеті та ще 100.00 дол. на світлицю в Еленвіл. Коли до всіх цих сум додати ще зібрані та здані Українському Визвольному Фронтові (Коляда, Писанка) округло 1400.00 дол., то й матимемо суму подану в заголовку цієї замітки.

Слід додати, що зразу ж по зборах, в тій же залі на 21 Гілден Стріт в Ню Бронсвіку, представник Головної Управи, ООЧСУ, редактор В. Давиденко, виголосив для ширшого громадянства доповідь на актуальну політичну тему: „Солженіцин та українські дисиденти", яку приявні вислухали з великою увагою.

По зборах і доповіді всі бажаючі залишились на каву та солодке, яким гостили безкоштовно дружини членів Відділу ООЧСУ.

Я. Погідний

Відбулися Загальні Збори АДУК

Ірвінґтон, Н.Дж. (І.Г.). — Дня 27-го квітня 1974 р. в приміщенні УНДому в Ірвінґтоні відбулися І Річні Загальні Збори Асоціяції Діячів Української Культури, відділу Північного Ню Джерзі, членами якого є: науковці, поети, письменники, журналісти, артисти-малярі, музики, співаки, працівники сцени й інші діячі української культури. Зборами провадив сот. Юрій Кононів.

Звітували за минулорічну каденцію: голова інж. Любомир Калинич; секретарка Матильда Васильов і скарбничка мгр Марта Цибик. За Контрольну Комісію звітувала Слава Гнатів. Після звітувань та дискусії над звітами відбувся вибір нових Керівних Органів на 1974-75 рік.

На голову Управи АДУК перевибрано архітекта-інж. Любомира Калинича; на заступника — мисткиню різьблення на дереві Валентину Третяк; на секретаря — поетесу Матильду Буковинку-Васильов. Скарбничкою відділу перевибрано піяністку мгр Марту Цибик, яка є найактивнішим членом Управи. Культурно-освітню референтуру очолила мисткиня-малярка Ірина Федениш. На організаційного і пресового референта вибрано Івана Галія. На голову Контрольної Комісії вибрано відому письменницю і першу голову відділу АДУК Дарію Ярославську. Членами Контрольної Комісії вибрані: мисткиня - малярка Слава Гнатів і мисткиня художнього слова Ольга Семенюк.

Плянуванню праці на наступну каденцію присвячено багато уваги. Письменниця Д. Ярославська запропонувала, щоб Управа відділу заініціювала переклади кращих зразків сучасної української белетристики на англійську мову, щоб запізнати чужинців із українською людиною. Всі інші дискутанти одобрювали ідею Дарії Ярославської і Управа відділу зобов'язалася розглядати цю справу на одному із чергових засідань. Наприкінці обговорено справу книжки-альбому, яку АДУК проєктує видати вже в цьому році.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 10-го ТРАВНЯ 1974 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Зап. Січ 371 Відд., о год. 7:30 веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 11-го ТРАВНЯ 1974 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори В-ва св. Володимира 130 Відд., о год. 5-ій по пол. в домі Укр. Кат. Ветеранів при 33 Схід 7-ма вул. — Ю. Юрків, секретар.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори В-ва св. Ів. Хрестителя 270-ий Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі. На порядку: звіти фінансові, організовання членів, передконвенційна конференція делегатів з членами, справи Б-ва, збирання чл. вкладок. — Ф. Жарський, предс., С. Островський, фін. секр., В. Вутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 12-го ТРАВНЯ 1974 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Зап. Січ 367-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

КЛИФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ 182-ий Відд. о год. 10:30-12:30 по пол. в залі Укр. Правосл. Церкви при 635 Broad St. Проситься чл. прибути. — Гр. Клименко, секр.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори членів 219 Відд. о год. 10:00-11:00 ранку в Українській Правосл. Церкві, Ірвінґтон Аве., Мейплевуд, Н. Дж. Проситься чл. прибути. — Марія Юров, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7113. Тарзан висловлює свої підозріння

Вогнепальна зброя, Тарзане, заборонена в заповіднику!.. Але все таки ми знаходимо вбитих тварин, як ця антелопа!

Петре, ваші патрулі напевно завважили б будь-яку групу мисливців, озброєну рушницями!

Так, напевно з а в в а ж и л и б!.. Вони дуже часто конфіскують зброю!

Значить ці б р а к о н ь є р и вдаються до хитрощів, бо ця тварина напевно застрелена з рушниці!